

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Emma. Et romantisk Eventyri fem Sange

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711517424/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

„J Drøm om Døden ved dit Bryst!
 „Jeg saae Naturens Smile døde,
 „Naar du var mørk, og Himmelen
 „J al sin lyse Glæde igien,
 „Naar du var blid — det er min Brøde.
 „Men er det Brøde, dig at sige,
 „Og i sin Vellyst tabe sig —
 „Gud, saa er det og syndig Lue,
 „At elske og tilbede Dig!“ —
 Et Suk, i hvilket Sjælen fræbte
 Til hendes hen at følge med,
 De fædte Ord paa Læben dræbte;
 Og Taarer kom i deres Sted,
 Og Meningen deraf fuldførte.

Forvirret, bange, rød som Blod,
 Prindsessen hele Talen hørte,
 Og meget lidt deraf forstod.
 Slet skilbrer Tungen vore Qualer;
 Et Suk, en Taare bedre taler,
 I dem strax Hjertet Mening seer;
 Hin svækker, eller overdriver;
 Men disses sande Sprog henriver —
 Af det forstod hun meget meer.

Af ukendt Jid og Stræk og Glæde
 Skialv hele hendes skæmte Krop:
 „Ken, Eginhart! hold op at græde —
 „Jeg ellers græder med — hold op!
 „Sat Mod! (saa lød fra hendes Læber
 Den søde frygtelige Dom)
 „Er jeg saa skræksom, at jeg dræber,
 „Endog saa naar jeg siger: Kom! —
 „Kom, Eginhart! her ved min Side,
 „Og ingenlunde ved mit fod,

„Kom lad mig, som Deninde, vide,
„Hvad jeg har gjort min Ven imod!“

Saa vækkes op til uvant Glæde
En fange, langt fra Dag slængt hen
I hulen, eene med sin Klæde,
Udløst ved kække fiendte Ven,
Som Eginhart, af Dødens Stammer
Vakt op ved denne søde Lyd,
Forglemte høert et Spor af Kummer
I tifold salig Himmelsfyd.

Tænk du, som kender Elffons Smerte,
Som veed, hvad Elffons Himmel er,
Som har ei Hierne blot, men Hierte,
Dig ind i dette Optrin her!
Sig, ansted ei din Havn at knuse,
Beskyttende Naturens Ret,
Den Daars, hvis fordoorne Muse
Sig understod, at synge det?

Den fulde forsmag af en Himmel,
Den lyffelige henrykt nød,
I alle Saligheders Drimmel,
Med denne Cypris paa sit Skied,
Mens Munden paa den Skønnes Læber
Indsuede de Kys, hvori
Cytheres beste Nectar flæber
Med sødt berusende Magic,
Og, trykket tæt i hendes Arme
Til hendes halvbedækte Bryst,
Hans Hierte, fyldt af Elffons Darne,
Udvibedes til Guders Lyst,
For ukendt Vellyst at fornemme,
Naar hendes heftig mod det slog,